

УДК 338.48:339.9

T-33

Рекомендовано до друку Науково-методичною радою Вищого навчального приватного закладу «Дніпровський гуманітарний університет» (протокол від 21.12.2023 р. (протокол № 4).

T-33 Теоретико-прикладні проблеми розвитку індустрії туризму та гостинності у конкурентному середовищі: матер. Всеукр. наук.-практ. конф. (Дніпро, 29 листоп. 2023 р.). Дніпро : ВНПЗ «Дніпровський гуманітарний університет», 2023. 113 с.

Збірник містить матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Теоретико-прикладні проблеми розвитку індустрії туризму та гостинності у конкурентному середовищі» (29.11.2023), у роботі якої взяли участь здобувачі вищої освіти закладів вищої освіти України.

Матеріали науково-практичної конференції надруковані в авторській редакції.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

докт. юрид. наук, проф. **Олег КИРИЧЕНКО** (голова); канд. ек. наук, доц. **Тетяна ТЕСЛЕНКО** (заст. голови); **Андрій МІРОШНИК** (секретар); канд. юр. наук **Сергій ДУБОВ**; док. ек. наук, проф. **Ігор САЗОНЕЦЬ**; док. ек. наук, проф. **Володимир ДЖИНДЖОЯН**; док. ек. наук, проф. **Ольга САЗОНЕЦЬ**; канд. юр. наук, доц. **Тетяна ЛЕЖНЄВА**.

© ВНПЗ ДГУ, 2023

© Автори, 2023

5. Радчук Г., & Козак О. Теорії лідерства в сучасному психологічному дискурсі // Збірник наукових праць ЛОГОС. 2020. С. 109-112.
6. Самодай В., Левковська Ж. Характерні особливості туристичного потенціалу України// Економіка та суспільство. 2023. №53. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-30>
7. Собчишин О. Лідерські якості майбутніх військовослужбовців України у ХХІ столітті// Ввічливість. Humanitas. 2022. № 6. С. 58–67

Сліпченко Володимир Іванович

здобувач вищої освіти
другого (магістерського) рівня вищої освіти
Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник:

Сазонець Ольга Миколаївна

доктор економічних наук, професор, професор
кафедри туристичного та
готельно-ресторанного бізнесу
Дніпровського гуманітарного університету

**РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В АСПЕКТІ
ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ СПОЖИВАЧІВ
ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ**

Загально відомим є, що відповідно до положень ст. 33 Конституції України, кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, які встановлюються законом.

У розвиток даних положень Основного Закону держави, ст. 270 ЦК України гарантує, що відповідно до Конституції України кожна фізична особа має право на свободу пересування, а Закон України «Про туризм» визначає загальні правові, організаційні та соціально-економічні засади реалізації державної політики України в галузі туризму та спрямований на забезпечення закріплених Конституцією України прав громадян на відпочинок, свободу пересування при здійсненні туристичних подорожей.

При цьому ст. 313 ЦК України уточнює, що фізична особа, яка досягла чотирнадцяти років, має право на вільне самостійне пересування лише по території України, а до 14 років, право пересування такої особи обмежене згодою батьків. При цьому, фізична особа, яка не досягла шістнадцяти років, має право на виїзд за межі України лише за згодою батьків (усиновлювачів), піклувальників та в їхньому супроводі або в супроводі осіб, які уповноважені ними, крім випадків, передбачених законом. Відповідно, з 18 років кожна фізична особа має самостійне і ніким не обмежене право (крім випадків

передбачених законом) виїзду за межі України, зокрема і з метою отримання туристичних послуг, а по території України, така особа може вільно та самостійно пересуватися із зазначеною метою вже після досягнення нею 14 років.

У нормативній регламентації прав та обов'язків туристів і екскурсантів, регламентованих в ст.25 Закон України «Про туризм», встановлено обов'язок зазначених суб'єктів правовідносин, надавати персональну інформацію в обсязі, необхідному для реалізації туристичного продукту. При цьому даним законом під «туризмом» визнається тимчасовий виїзд особи з місця проживання, а «туристичним продуктом» визнається - попередньо розроблений комплекс туристичних послуг, який поєднує не менше ніж дві такі послуги, що реалізується або пропонується для реалізації за визначеною ціною, до складу якого входять послуги перевезення, послуги розміщення та інші туристичні послуги, не пов'язані з перевезенням і розміщенням (послуги з організації відвідувань об'єктів культури, відпочинку та розваг, тощо).

Як вбачається з наведеного, без виконання обов'язку туриста надати персональну інформацію про себе в обсязі, необхідному для реалізації туристичного продукту, повно та якісно реалізувати таку послугу суб'єктом підприємницької діяльності є практично неможливо, оскільки за наслідками її реалізації виникають не лише організаційні питання, а одночасно і правові та фінансово-економічні правовідносини, які впливають із змісту «договору на туристичне обслуговування (ст.20 Закону України «Про туризм»).

На допомогу у врегулювання даного виду правовідносин приходить Закон України «Про інформацію», де в ст.11 визначається поняття інформації про фізичну особу (її персональні дані), що утворюють відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. При цьому закон уточнює, що не допускаються збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом. Отже добровільно передані персональні дані туристом не лише отримуються, а і обробляються не тільки суб'єктом надання туристичних послуг, а і під час подальшого надання туристичної послуги чи туристичного продукту учасниками відносин при здійсненні туристичної діяльності (наприклад, різними суб'єктами туристичної діяльності, туристичними операторами, туристичними агентами, гідями-перекладачами, екскурсородами, іншими суб'єктами господарювання, що надають послуги з тимчасового розміщення (проживання), харчування, тощо).

Отже всі персональні дані особи, у даному випадку, передаються особою за її добровільною згодою під час укладання договору про надання туристичних послуг та виготовлення необхідних копій документів, наприклад, паспорта громадянина України чи паспорту для виїзду за кордон, посвідчення водія під час оренди автомобілів, укладання страхових полісів тощо. Водночас на суб'єкта надання туристичних послуг покладається кореспондуючий обов'язок, під час обробки персональних даних, їх належне збереження та

запобігання витоку, з дотриманням положень законодавства у сфері захисту персональних даних.

На підставі зазначених вище положень законодавства України кожний суб'єкт надання туристичних послуг або туристичного продукту повинен дотримуватися мінімальних стандартів політики конфіденційності та захисту персональних даних, з урахуванням існування та специфіки/способу ведення власної бази персональних даних клієнтів, отримання згоди суб'єкта персональних даних на їх обробку та зберігання, за можливості вживати заходів щодо знеособлення персональних даних тощо. Зазначені аспекти регулювання туристичної діяльності є не лише актуальними, а й значними за обсягом свого висвітлення, відповідно не можуть бути розглянуті у межах однієї наукової публікації чи тез виступу на конференції.

Підбиваючи підсумки слід окремо наголосити, що всі зазначені вище питання потребують свого окремого висвітлення під час подальших наукових досліджень, зокрема за напрямом державної політики та засад державного регулювання в галузі туризму та захисту персональних даних; джерел нормативно-правового регулювання персональних даних; обов'язків суб'єктів надання туристичних послуг, щодо захисту персональних даних споживачів туристичних послуг; захисту персональних даних споживачів туристичних послуг, як складової безпеки галузі туризму; організаційно-правових вимог щодо захисту персональних даних споживачів туристичних послуг, тощо.

Степанченко Вадим Володимирович

здобувач вищої освіти

першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
Дніпровського гуманітарного університету

Науковий керівник:

Байдак Леонід Андрійович

кандидат історичних наук,

доцент кафедри туристичного та

готельно-ресторанного бізнесу

Дніпровського гуманітарного університету

ДО ПИТАННЯ ПРО ТРАКТУВАННЯ ПОНЯТТЯ «РЕКРЕАЦІЯ»

Туризм - важлива складова економіки; наповнювач державного та регіональних бюджетів, джерело створення нових робочих місць. У світовій індустрії туризму щорічно обертаються багатомільярдні грошові активи. Для правового забезпечення функціонування туристичної галузі, в Україні, розроблена достатня законодавча база, в першу чергу, це Закон України «Про туризм» (1995 р.) [1]. У ст. 1 цього Закону, наводяться юридичні визначення базових термінів туристичної діяльності: